

47. Şeytanın Namazı Engelleme Metotları

Şeytan (Allah'ın lâneti üzerine olsun) diyor ki:"

1. Kul namaz kılmak isteyince, ona vesvese veririm. 'Henüz vakit var, meşgulsün. İşini bitir, sonra kılsın.' derim.
2. Namazını geciktiremezsem, insan şeytanlarından birini yollarım ve namazını geciktiririm
3. Onu da yapamazsam, o kula namazda musallat olurum. 'Sağa bak', 'Sola bak', derim. Bakınca da yüzünü okşar, alnından öperim. Sonra da „namazın bozuldu” diye vesvese verir namazdan çıkarırım.
4. Sağa sola baktıramazsam, yalnız başına namaz kıldığında yanına giderim. Çabuk kılmasını emrederim. Horozun yem yediği gibi çabukça kıldırırım.
5. Bunu da yaptıramazsam, cemaatle namaz kılar-ken, başına bir gem takarım ve başını imamdan önce secde ve rükuya götürürüm ve namazını bozarım. Allah ise böylelerini kıyamette eşek başlı olarak haşr eder, diyor.
6. Bunu da yaptıramazsam, namazda parmak-larını çıtırdatmasını emrederim. Böylece beni tesbih eder
7. Fakirlere, zavallılara giderim, namazı bırak-malarını emrederim. Namaz size göre değil, siz rızkınıza bakın, işinizde çalışın derim.
8. Hastalara giderim, 'Hastaya zorluk yoktur, iyi olunca kılsın.' derim. Hatta hastayı isyan ettirir, küfre bile sokarım."

Namaz Âşıklarından Misaller

Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) ayakları kabarınca kadar geceleri kalkıp namaz kılar-
dı. Kendisine: "Allah senin geçmiş ve gelecek günahlarını affetti (niye kendini bu kadar hır-palıyorsun?)" denildiğinde: "Şükredici bir kul olmayayım mı?" cevabını verdi."

Kufe mektebinin büyük üstadı Esved ibn-i Yezid sabah-
tan akşama akşamdan sabaha damının(e-
ğimsiz, düz çatı) üzerinde namaz kılar-
dı. Esved bir gün şehid olur. Karşı komşusunun çocuğu
"Anneciğim ben her gece bir sütun görüyordum,

bu gece yok." deyince, anası "Oğlum o Esved
ibn-i Yezid'di" der.

Cüneyd-i Bağdâdî hazretleri, otuz sene cemâatle
namazı ve hatta ilk tekbiri hiç kaçırmamıştı. Her
gün dört yüz rek'at nafile kılma-yı adet edinmişti.
Otuz yıl boyunca yat-sı namazından sonra hiç
uyumadan ibâdetle meşgûl olmuştu.

Abbasi Devleti'nin halifelerinden Harun Re-
şid'in, hilafet süresi dahil ölene kadar her gün
yüz rek'at namaz kıldığı nakledilmektedir. Bu,
o devirlerde ruhları saran ibadet iştiyakını(iste-
ğini,arzusunu) göstermesi açısından önemli ve
çok güzel bir misaldir.

A'meş (Süleyman b. Mihran) yetmiş sene boyun-
ca ilk tekbiri hiç kaçırmamıştır. Yetmiş sene, tek
bir rek'atı bile kazaya bırakmamıştır. Bir başkası,
ömrü boyunca namazlarda başkasının ensesini
görmemiştir; çünkü hep en ön saftadır.

Ahmed b. Hanbel'in oğlu Süleyman b. Ahmed
babasının namazını şöyle anlatıyor: Babam bir
gün ve gecede 300 rekât namaz kılar-
dı. Kendisine vurulan kamçılardan sonra hastalanıp kendisine
zayıflık geldikten sonra 150 rekât kılıyordu.

Muhterem Hocamız, özene bezene ve uzun
uzun ibadet eden büyüklerinin de tesiriyle daha
dört-beş yaşındayken namaza başlamış ve bu va-
zifesini ondan sonra da hiç aksatmamıştı. Daha
o dönemde, Erzurum'un soğuşuna ve dışarıdaki
boyunu aşan kara yağmen, sabah namazı için
imamdan evvel camiye gittiği çok olurdu.

Bir gün, az dinlendikten sonra kalkma niyeti-
le, yat-sı namazını kılma-dan yatmıştı. Merhu-
me annesi, "Namazını kıl, sonra yat!" diye onu
ikaz etmişti. "Ana, çok yorgunum; gece kalkıp
kılarım!" cevabını verince, şefkatli anne yine,
"Oğlum, ben de çok yorgunum, seni kaldıra-
mam; ne olur şimdi vazifeni yap, öyle yat!" di-
yerek adeta yalvarmıştı. Göz nurunun hiç orali
olmadığını gören ve onun ahiret hayatı için tir
tir titreyen mualla kadın, "Eğer namaz kılma-
dan yatarsan, sabaha senin cenazenin göreyim!."
deyiverince, Hocaefendi, hemen doğrulmuş ve

abdesthanenin yolunu tutmuştu. Aziz Hocamız, o gün henüz on iki yaşındaydı.

Üstad Hazretleri ve birkaç talebesi, buldukları bir araba ile Isparta'dan Barla'ya gitmek üzere yola çıkarlar. Eve ulaşmalarına yaklaşık yirmi dakika kalmıştır ki, namaz vakti girer. O esnada Üstad, arka koltukta istirahat etmektedir. Ağabeylerden biri yanındakine, “İnşaallah, Üstadımız uyanmaz da kar üzerine secde etmek zorunda kalmayız!” der. Daha o, sözünü bitirir bitirmez, Hazreti Bediüzzaman doğrulur; bir taraftan (kendisinin ya da yanındakinin) köstekli saatine bakmaya çalışır, bir yandan da “Vakit girdi mi?” diye talebelerine sorar. İçlerinden biri, “Üstadım, vakit girdi ama dışarıda çok kar var. Hem bizim yolumuz da bitmek üzere!” derse de, aslında alacağı cevap bellidir ve beklediği sözü işitir: “Karın üstünde de olsa, namazımızı hemen eda edelim ki, şu anda saf bağlayan cemaatı kübrânın mânevî semeresinden hissemizi alabilelim!..”